

На картині "Золота осінь" ми бачимо березовий гай в мідно-золотому, барвистому, яскравому осінньому убранні. В глибині луку втрачається довга, тонесенька, сталевого відтінку річка, на лівому березі якої стоять стрункі, помітні, високі, біло-жовті берізки і дві осики із вже майже опалим, тьмяним листям. Вдалині видно червонясті гілки кущів. Земля укрита жовтіючою зів'ялою травою. А на правому березі річки -- ряд ще зелених гарних верб, які ніби чинять опір осінньому в'яненню. Річкова гладінь здається нерухомою і холодною. На поверхні води відбивається спокійне світле небо з білими майже прозорими хмарами. Осінній день, зображений художником, повний світла. У картині переважають життєрадісні світлі тони. Майже на лінії горизонту помітні контури далеких будов, лісу, полів, засіяних озиминою.

Пейзаж "Золота осінь" зображує саме ліричне з пір року. "Сумовита пора! очей очаровань! Приємна мені твоя прощальна краса", -- так сказав про золоту осінь Олександр Сергійович Пушкін. Напевно, саме ці терміни повторював про себе Ісаак Левитан, працюючи над своїми знаменитими пейзажами. Художник розумів осінь передусім як свято фарб, як прощання з літом. Пейзаж цей не навіває сумних думок про майбутню довгу зиму. Адже в природі усе однаково прекрасно, і кожна з пір року має свою неповторну привабливість.

Дивлячись на картину "Золота осінь", глядач мимоволі переймається глибоким почуттям любові до рідної природи, що дарує нам незабутні хвилини високої насолоди прекрасним